

Отговорната задача, която партията постави на Вапцаров, го държеше в непрекъснато напрежение. Той беше в постоянно движение за установяване на връзки, търсене и осигуряване на конспиративни квартири и явки и още много други. За себе си той не мислеше, задоволяваше се с каква да е храна и квартира. Беше винаги бодър и с висок дух. Но беше загрижен за хората, на които трябваше да осигурява условия за работа при най-малка опасност за живота им. За Вапцаров техният живот бе по-скъп от неговия собствен. Та нали това бяха партийни ръководители, активни нелегални функционери, дали всичко за делото. За него Антон Иванов беше образец на болшевик и борец, от когото трябва да се учи. А за Цвятко Радойнов, с когото работата го свързва отблизо, той се изказва: "Това е истински болшевик, всеотдайно предан на партията, топъл и сърдечен човек. Не мислех за себе си, а само за делото на което се е посветил".<sup>1/</sup>

Работата погълна Вапцаров изцяло и той започна все по-рядко да се прибира в къщи, все по-рядко да пише. Фактически той се намираше в положение на полулегалност. А знаеше през цялото време, че не само той работи, че и полицията не спи, че тя следи всяка негова стъпка и че трябва да става все по-осторожен и внимателен, да мени такта на работата. С цел да заблуди полицията и замаскира революционната си дейност той формално постъпи на работа в техническата работилница на своя приятел от ученическите години Емил Попов.

В края на '94<sup>1</sup> год. и началото на '94<sup>2</sup> год. фашисткия терор взе чудовищни размери. Софийските улици гъмжаха от полицейски агенти и провокатори. Арестуваха, интернирваха, осъждаха и разстрелваха безогледно. Квартити все по-трудно се намираха. С особено голяма загриженост Вапцаров се отнасяше към Цвятко Радойнов. Една от нелегалните квартири на Радойнов около октомври, ноември '94<sup>1</sup> год. е домът на Кънчо Иванов на бул. "Сливница" '77, след което за известно време Вапцаров го настанява у братовчедка си Лубка Коларова, като

<sup>1/</sup> Войка Вапцарова, посоченото съчинение, стр. 237

M. J.